

"Az én munkámat folytatják ők, és az én életem örökkévaló lesz bennük. Mert én itthon maradtam." (Kós Károly)

Kalotaszeg egyedi és különleges régiója adott találkozási lehetőséget a 11. Bölcs Diákok vetélkedő nyertes csapatainak. Sokan és sokszor leírták már ennek a tájnak és lakóinak életét és szokásait, de mindig akad még kutatni és felfedezni való ezekben a különleges falvakban. Tábori első napunk estéjén Péter Mónika-Mária tanárnő tartott a táborozóknak egy tartalmas bemutatót erről a vidékről. Ő húsz éve ismerkedik ezzel a tájegységgel és könyve is megjelent az általa összegyűjtött hímzémintákról. 40-45 települést jelent a Kalotaszeg gyűjtőfogalom, ahol még többen él a magyarság. Nagyjából már 150 évvel ezelőtt felfigyeltek az itteni értékekre a tudósok, néprajzosok, mégis Kós Károlynak köszönhető ennek a vidéknek az újrafelfedezése, és ismertté válása a köztudatban. Megtudtuk azt is, hogy Kalotaszeget négy kisebb régióra szokták tagolni: Felszeg, Alszeg, Nádasmente és Kapus vidéke alkotja ennek részeit. A tanárnő elmondása szerint Kalotaszeg mást jelent történelmi, néprajzi és földrajzi értelemben.

A középkorban a Kalota nevű nagy terület a Berettyótól a Sebes-Körös forrásvidékéig terjedt. Református vallású és jobbágyi státusú falvak voltak egy-egy nagy uradalom körül. Ma is láthatóak Sebesvár, Almás és Léta várának romjai, egy letűnt korszakkal dacoló kövei. Sokkal jobb állapotban vannak a kalotaszegi híres templomok, amelyek közül a legjelentősebbek Magyargyerőmonostor, Bánffyhunjad, Kalotadámos, Magyarvalkó, Kalotaszentkirály, Magyarbikal, Farnas, Nagypetri, Kiskapus, Magyarvista, Nádasdaróc templomai, amelyek hasonló stílusjegyekkel rendelkeznek: négy fiatornyos templomtornyok, zsindeyes tetőkkel. Nagyon szépek és jellegzetesek a házak is, hiszen úgy kívül mint belül nagyon díszítettek.

A néprajzi értelemben vett Kalotaszegen a paraszti kultúrának majd minden ága megőrződött és megújult: zene, tánc, építészet, viselet, bútortzat, fafaragás. A kalotaszegi táncok felélesztése Kallós Zoli bácsinak köszönhető, de a népzene kutató Martin György munkássága is jelentős. A nagyon gazdag népszokásokról és folklórról is megtudtunk érdekességeket, valamint a viselethez tartozó szabályokról és jellegzetességekről is sok érdekességet megtudtunk. A földrajzi értelemben vett Kalotaszegről is rövid tájékoztatót kaptunk, valamint megcsodálhattuk az ebédlő falait díszítő sok szép fotót is. A bemutatót a kalotaszegi jelentős kiadványok és személyiségek megemlézése zárta, és az a felhívás, hogy őrizzük meg és vigyázzunk ezekre az értékekre, ameddig még lehet, hiszen nagyon sok minden már elveszett, elpusztult, kiment a divatból.

Zsákmányvadászok csapat: Andrásy Tamás, Cziprián-Kovács Kinga, Kuglis Albert.

Tanár: Cziprián-Kovács Jolán.

Hétfői napon kezdetét vette a 11. Bölcs Diákok élménytábor, ahol a csapatok megérkezése után kommunikációs játékokkal indítottuk a hetet. Ezek segítségével a csapatok közelebb kerülhettek egymáshoz. Első körben egy olyan játékon vehettünk részt, ami nemcsak egymás megismerését szolgálta, hanem a memóriafejlesztést is. Ezek után játékos kommunikációs gyakorlatok következtek, mint például: mások segítségével kellett kitalálnunk, hogy éppen milyen fiktív karakterek bőrébe bújunk; reakcióképességünket is tesztelték egy impulzusjáték keretén belül; nonverbális úton egy-egy közös rajzot kellett megalkossunk.

Az est fénypontjaként pedig egy rövid, humoros jelenetet mutattunk be, egy-egy híres (mese)filmből, úgy hogy szókincsünk a "döm-dö-döm" szóra volt korlátozva. Titanictól megkezdve, Rómeó és Júlián át, egészen Csipkerózsikáig sok mindent megismerhettünk.

Internos csapat: Bartha Natália, Forgács Tamás, Rák Gergő, Schrepler Evelyn.

Tanár: Czenter Enikő.

Kürtőskalácsszünet

"Az én munkámat folytatják ők, és az én életem örökkévaló lesz bennük. Mert én itthon maradtam." - Kós Károly ezen gondolatát őrzi Kalotaszeg nádamenti vidékén, ahol a hagyományörzés és a tradíció még mindig szerves része a falusi életnek. A kalotaszentkirályi tábor második napján Mákófalvát, a népi mesterségek bölcsőjét kerestük fel, hogy betekintést nyerhessünk a kürtőskalács- és agyagedénykészítés, valamint a bőrfeldolgozás világába. Kalauzainkként a népművészetben jártas, csupaszív mesterek szolgáltak, akik szívesen adják tovább tudásukat a kíváncsi (és bölcs!) diákoknak. A táborozók négy területen próbálhatták ki kezességüket, melyek első látásra nehezen kivitelezhetőnek tündek, azonban a foglalkozás végére mindannyiunknak megtelt a zöld hátizsákja. Az első asztalnál a bőrfeldolgozás különböző formáit ismerhettük meg: kulcstartókat és karkötőket készíthettünk. Sokan több kiegészítőt is gyártottak, melyek az otthoniaknak is divatos ajándékként szolgálnak majd. A Zsákmányvadászok csapat köztiszteletben álló polihisztora, Albert, elárulta nekünk, hogy tapasztalatai szerint mitől válik egy bőrből készült kellék időtállóvá. Elmélete szerint a legfontosabb tényező az 50 faktoros fényvédő, vagyis a naptej, hiszen a bőrnek nem tesz jót, ha „napfény járja át a szívét újra”. Ezt a napi rutinba a bőrműnek szánt ébresztő ének után kell beiktatni, hiszen ez azonnali, egésznapos védelmet nyújt. A kürtőskalács tésztajának rejtelseibe két igazi szakácsnő vezetett be, és noha rengeteg masszát sodortunk, nem tudtuk az összes finomságot elmajszolni. Szilárd, a Patrónusok csapat Michellin-csillagos gourmet séfpalántája így nyilatkozott a kulináris élményről: *Hogyan kell finom kalotaszegi kürtőskalácsot készíteni? Eddig én sem tudtam. Hogy mi a titka? Hogy égett legyen. Elmagyarázom. Először vesszük a masszát, amit már előtte elkészítettünk, felhelyezzük szépen a rúdra (a miénk esett le róla) és ezután becukrozzuk, elméletileg azért, hogy ne égjen oda. Na mostmár ahhoz, hogy jó kalácsod legyen, ne tegyél sokat, én mondom. Ezután kiviszed a tűzre. Felhelyezed a legégetőbb/legerősebb parázs fölé és hagyod égni, nem sülni. Közben beszélgetsz a többi bölcs diákkal, Miközben beszélgettek fittyet se hánytok a kalácsra, sőt ha elkezd lángolni, ti örömtáncot jártok. Ezután leveszitek úgy, hogy az egyik fele égett, a másik fele meg teljesen szűz legyen. Ezután egyétek meg, gyomorbántalmatok biztosan elmúlik a magas szénttartalom miatt. A kürtőskalácsszünet legédesebb percei okozta eufóriát csak fokozta a bútorfestés pihentető élménye, melynek hatására mérséklődött cukorsokunk. A jellegzetes mákófalvi motívumok sorába tartozik a lehulló tulipán, a rózsa, a szegfű és a gyöngyvirág, melyek fára történő replikálása könnyebbnek bizonyult, mint hittük. A digitális művészetekkel is foglalkozó, a Zsákmányvadászok csapatába tartozó Kingának is jobban tetszett a festés ezen formája, hiszen ezzel a néphagyományt őrzi, mellel pedig sokkal közvetlenebbnek érzi ezt az autentikus formát. Az utolsó általunk kipróbált hagyományos tevékenység az agyagozás volt, melynek elsajátítása ugyan több hónapot igényel, de nekünk is sikerült pár óra alatt ötleteinknek formát adni: söröskorsótól a vázáig. Bálint Gyopár, a *Nem tudjuk hol a máj* csapat egyik tagja szerint az edény attól lesz igazán különleges, ha utolsó pillanatban kicsit belenyúlunk, benne hagyjuk az ujjunk nyomát, vagy akár egy hajszálunkat. (folyt a köv.old.)*

Folyt. az előző oldalról: A népi mestersegek gyakorlása után meglátogattuk a mákófalvi református templomot, ahol megcsodáltuk a helyi motívumokkal gazdagon díszített, ráadásul kézzel hónapokon át készített kazettás mennyezetet, majd a hely történelmébe is betekintést nyertünk egy mákófalvi lakosnak köszönhetően. A kazetták között négy egyedi példányt is találtunk, melyekre Mákófalva, Erdély, az Erdélyi- és a Magyarországi Református Egyházkerület címerei kerültek. Igazán felemelő élmény volt látni, hogy egy kicsiny közösség milyen áhítattal őrzi többszáz éves tradícióit a modern világ dinamikája ellenére. Minden bölcs diák bővítette tudásának tárházát ezen a különleges, népi mestersegekben gazdag, kürtöskalácsszünetes délelőttön.

Ökomanók csapat: Cuculeanu Cristian-David, Gádoros Mátyás, Pap Bence, Szabó Boglárka.

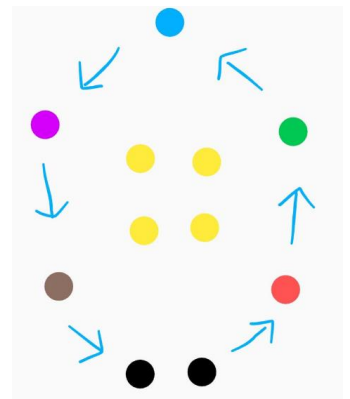
Tanár: Krányák Jusztiina.

Sport. Hirtelen mindenki focira vagy kosárra gondol. Esetleg kézilabdára. De van nekünk sokkal izgalmasabb, mozgalmasabb sportunk, melyet becézhetnénk a baseball magyar változatának is: a méta. Pofonegyszerű a szabályzat (mint mondtam, a baseball-szerűen zajlik le a játék!) Tehát, az illusztráción feltüntetett módon kell elképzelni a pályát. Még a szurkolás sem maradt el. A heti zseniális színházi improvizáció által inspirálódva félig Dömdödöm, félig emberi nyelven íródott meg a csapatok noszogatását szolgáló költemény. Persze a harsogó pátoszt összetett koreográfia borsózta meg. A csapatok sikere tehát már garantált... Akkor indulhat a játék! Néhány próbakör és egymást folyamatosan felbuzdító kiáltás után a sportvilág sűrűje várt a játékosokra. Igaz, a legelső "Hujj hujj hajrá!"-ra furcsálló nézéssel reagáltak a sportolók. A késő délutánig tartó szórakozás felhőtlenül telt. Mármint a csupa szó átvitt értelmében. *Ez a sport két csapat versengéséből áll, akik a lehető legtöbb pontot igyekeznek összegyűjteni. Nem véletlenül a baseball egyik változatának nevezik a játékot, mivel néhány bója félkörbe való kirakása után kezdődhet is a játék. Az egyik csapat a 'dobó', a másik az 'ütő' szerepében játszik. Az ütő csapat felsorakozik, rendre mindegyikük megpróbálja eltalálni a labdát, amit az ellenkező csapat játékos dob. Utána igyekszik minél pontosabban a bóják mellé beérni, hogy játékban maradjon. Addig futhat egy játékos, amíg a labda vissza nem ér az eldobó emberhez, amit a dobó csapat tagjai próbálnak eljuttatni hozzá. Szerepcsere akkor történik, amikor az elrepülő labdát az ellenkező csapat egyik játékos megfogja a levegőben. Még a csapat lelkes tanítója, Korodi László tanár úr is beállt egy körre, máris demonstrálva tapasztalatát egy hazafutással. Komoly technikát követel mind a labda megfelelő eldobása, valamint elütése. Egy kiegyensúlyozott ütőlendítés nemcsak a labdát repítheti a levegőbe, hanem a csapat pontszámait is. Mindazonáltal nem mindegy, milyen pozícióban fogadjuk a labdát, hogy tartjuk az ütőt, no meg a játékos lelki felkészültsége szintén előny. Célzás, összpontosítás, fizikai erőnlét és állóképesség, stamina, ezek mind elengedhetetlen elemei az élvezetes metamérközésnek. Mégis, a bölcs diákok legerősebb összekötője a jókedv volt. A kalotaszentkirályi uszoda 2020 decemberében, szenteste előtti napon nyerte el mai formáját. A program helyszíne egy 25×10 méteres és 120 cm mélységű medencével, női, férfi és mozgássérült öltözővel, zuhanyzókkal rendelkezik. A víz sokkal melegebb volt, mint amire számítottunk, így az esős és hűvös idő ellenére is a pancsolás élvezhető volt. Lehetőség került a vízilabdázáshoz is, sőt, mi több a fiúk gyorsasági versenyt is tartottak. Véleményünk szerint, ennek a sportnak az üzése jelentős, mivel megmozgatja minden izmunkat.*

Nem tudjuk hol a máj csapat: Bálint Gyopár, Krecht Hanna Regina, Muscalu Hanna.

Tanár: Forreiter Csilla Éva.

Néptáncoktatás, táncház

Amikor megkaptuk ezt a témát, az első gondolatunk az volt, hogy bizony Isten nem bottal ver, úgy éreztük, hogy a színes programkínálat közül ez áll a legtávolabb tőlünk. A táncoktatás nehéz feladata Fosztó Ingridre és Pillich Balázusra hárult, akik kalotaszegi táncot tanítottak nekünk, a talpalávalót a pedig a Rezeda együttes biztosította. A külső lábbal való forgásra néhányunknak nehezen állt rá a lábunk, de több-kevesebb sikerrel jártuk a táncot. Vacsora után már a szívünkhöz közelebb álló felcsíki dallamok csalogattak a tornaterembe. Körtáncoltunk, csujogattunk, népi gyermekjátékokat játszottunk. Csárdásnál a forgás már nem jelentett problémát.

Az ismerős zene és a hangulat magával ragadott, felelevenítettük a jól ismert lépéseket, megértettük és megéreztük, hogy milyen közösségformáló ereje van a táncnak. A táncház végére hálásak voltunk ezért a feladatért, mert táncolás közben még jobban belénk ivódott, hogy nemcsak nyelvében él a nemzet, hanem hagyományaiban is. Nekünk, fiataloknak kötelességünk ezen hagyományok ápolása, továbbadása.

Ökompetensek csapat: Boga Hunor, Csíki Noémi, Dénes Roland. Tanár: Szatmáry Zsófia.

Füstölt a kémia

A tábor harmadik napját, természetesen a reggelit követően, egy jó kis kémias délelőttel indítottuk. Azért is említjük a reggelit, mert innen szereztük be a piranha-etetés szemléltetéséhez szükséges szalámit. És mindez hogyan történt? Tóth Zsejke-Réka és dr. Kovács Gábor kémikusok, kutatók utasításával, akik mindent megtettek, hogy bepótolják a járvány okozta laborgyakorlatos kieséseinket.

A tevékenység egy gyors alkoholeszttel indult, amivel ellenőriztük a tábori alkohol-tilalom betartását. Eredmény: három zöld és három piros elszíneződés a sárga mintához képest. Mentségünkre szóljon, hogy kémikusaink előre „megbundázták” a kémcsöveket 😊. Hogy mindent alaposan megfigyelhessünk, két csoportban dolgoztunk. Füstölgöttünk sósav és ammónia keverékével, virágskertet ültettünk vízüvegbe kristályokból, de ügyességünket kipróbálhattuk a „bubit a bubiba fújással”. Rézerméket tisztítottunk, majd ezüstre festettünk. Ezüstnitráttal varázslatos tetoválásokat is készítettünk egymásnak. Helyszínelőknek is felcaptunk a CSI laborban, mert DNS-t vontunk ki banánból. A pelenkás-etanolos múhó is nagyot szólt, de a legnagyobb attrakció mégis a narancssárgán füstölgő, nagyon erős szagú kotyvalék volt.

És a napnak még nem volt vége a kísérletezés szempontjából: este is elkápráztattak minket a különböző színben pompázó lángok. Igaz, az időjárás kicsit megváltoztatta az eredeti terveket, de végül csak sikerült összehoznunk egy kéklángú szívecskét.

Földieprek csapat: Erdélyi Noémi Antónia, Nagy Dávid, Somogyi Orsolya Krisztina, Veres Sámuel.

Tanár: Haráczek Klementina.

Evolúció „Az ember evolúciója: zsákutcák és sikertörténetek” - e prezentáció cím fogadott minket szerda délután egy élménydús faluportya után. Dr. Markó Bálint rektorhelyettes, egyetemi tanár segítségével sikerült betekintést nyernünk, vagy olyan információk birtokába jutni, amik lenyűgöztek minket. Megtudtuk, hogy a Homo sapiens- azaz mi, az emberek- állunk miatt könnyen elkülöníthetőek vagyunk a többi emberelődtől, azt hogy legközelebbi rokonunk a csimpánz, akire 95%-ban hasonlítunk. Ezen nem is vitatkoznánk, hiszen mindig kissé majmok voltunk, rossz és jó értelemben is. Ugyanakkor megtudtuk, hogy őseink kezdetben növényevők voltak, majd később húsevőkké váltak, így agyuk is megnövekedett. Talán ezért nem jó vegetáriánusnak lenni?

Ezt a kérdésünk nyomban megcáfolták hisz ez nem számít az intelligencia szintünk nagyságában. Az Európában őshonos neandervölgyieket csúcsragadózóknak tekinthetjük. Ez a csoport nem tűnt el, hanem beleolvadt a modern emberbe. Tőlük visszamaradt jellegzetes vonásaink: a kék szem és a vörös haj, sőt még a depresszióra való hajlamunk is. A romániai „Peștera cu oase”-ban ember csontok bizonyították, hogy ezek genomjában megtalálható a neandervölgyi ember genomjának 6-9%-a. Így rájöttünk, hogy nem csak egyedül élünk, hanem mindig voltak és mindig is lesznek rajtunk kívül más emberi fajok.

Patrónusok csapat: Albert Anikó, Bachman Renáta, Nagy Emese Réka, Székely-Varga Szilárd.

Tanár: Korodi László.

"Tudtad-e , hogy ...?" Avagy geológia a mindennapokban

A bölcs diák tábor negyedik napján megismertük Silye Lórándot, a Babeş-Bolyai Tudományegyetem geológia szakos egyetemi tanárát. Az előadása során részletesen bemutatta az Atlanti-óceáni expedícióját, amely során rengeteg információval gazdagodtunk. A kutatás 3 hétig tartott a Mária S. Merian kutatóhajón. Érdekesnek találtuk azt, hogy a hajót az első növénykutató nőről nevezték el. A fedélzeten minden csapattagnak meg volt a maga munkája, felelőssége, amit precízen kellett véghezvinni.

A bemutató második részében táborhelyünk, Kalotaszentkirály került mikroszkóp alá. Megtudtuk, hogy a terület őslénye az nem más, mint Szent László pénze, avagy Nummulites Perforatus. Egy másik meglepő információ az volt, hogy a környéken megtaláltak egy orrszarvú ősének a maradványait. A bemutató után lehetőségünk adódott arra, hogy magunk is kézbe vehessük az előadó saját kollekcijából származó őslények megkövesedett maradványait. Később, a kalotaszegi körút során további különlegességet láttunk: Szent László pénzének retegződését a talajban. Délután pár diák véleményét kérdeztük: egyeseknek jobban tetszett az expedíció bemutatása, mások lelkesedéssel mesélték, hogy érdekes volt a kollekción megtapogatni, megfigyelni. Legjobb komment Szellemes Szilárdtól származott, aki azt mondta, hogy "Vagány volt! Én is bármikor beszállnék egy ilyen szerű kutató tevékenységbe!" Összegezve a napot, megtanultuk, hogy klorofill nélkül az óceánban nincs élet.

Zöld Ászok csapat: Józán Gabriella, Pásztor Krisztina.

Tanár: Péter Erzsébet.

Templomtól templomig, és nem csak!

A tábor negyedik napján a bölcs diákoknak lehetőségük nyílt Kalotaszeg berkeit bejárni, templomokat, pavilont, tájházakat, cifra szobát, helyi népviseletet megcsodálni. Körutunk első megállója a magyaralkói templom volt, amin megfigyelhettük az autentikus kalotaszegi templomokra jellemző tulajdonságokat, mint például a domináló kék színt, a festett kazettás mennyezetet, a varrottasokat, a zsindeles tetőt. A legérdekesebb a hálaadás jelképeként szolgáló búzakalászköteg volt, ami a mennyezetről lógott le. (Más értelmezések szerint mammutbunda 😊). A következő állomás a templom közelében levő irodalmi kert volt, ahol Jékely Zoltán emlékháza volt látható, hiszen Áprily Lajos fiaként gyakran látogatott el a helyre, nyári lakként szolgált számára, ahol sok verse is született. A házban volt egy harmónium is, amely többszöri próbálkozás ellenére sem akart nekünk engedelmeskedni. Viszont felültünk a pavilontól nem messze lévő tájhintára, ami a lelkesz úr szerint azzal is megszeretteti a hintázást, aki addig azt nem kedvelte, a festői szépségű látképnek köszönhetően.

Magyaralkó után Magyargyerőmonostorra buszoztunk, ahol megnéztük a pompásan díszített református templomot, ami tele volt (szintén) kék varrottasokkal, viszont a kazettás mennyezete nem volt festett, de helyette egy hatalmas fenyőfaágakkal feldíszített harang hívta fel magára a figyelmet. A Grincsek ezúttal jók voltak, és ezt a fát nem lopták el. A templom mellett a Debreczeni Márton tájház és falumúzeum helyezkedett el, ami zsúfolásig meg volt töltve eredeti, régi használati tárgyakkal (gereben, gerely, matola, tekerő, légely). A házikóban népviseletbe öltöztetett bábuk voltak, egy férfi és egy nő, ráadásul a Gyurikának nevezett baba, annyira megörült nekünk, hogy tiszteletünkre leborult. Igazán kedves volt tőle ez a fogadtatás. Mielőtt Körösfőn futottunk volna ki, megálltunk egy máló kövezetnél, ahol megvizsgáltuk a Szent László pénzének nevezett öslénymaradványokat. A hideg ellenére tanultunk ezekről a maradványokról érdekességeket, valamint szét is pattintottuk őket, hogy jobban szemügyre vegyük a belsejüket. Aztán ugye Körösfőre kerültünk, ahol a templom előtt, a zord időben álldogáló kalotaszegi népviseletbe öltözött helyiek vártak minket. A körösfői templom az addigiakkal ellentétben inkább a piros színt állította központba, valamint az, hogy mennyire gyönyörű volt a kazettás mennyezete kárpótolta a „mammutbunda” és a „grincsfás harang” hiányát, valamint itt láthattunk egy restaurálásra váró Rákóczi szőnyeget is. Emellett a népviseleti szokásokba is betekintést nyerhettünk.

Utunk pontjai egy helyi sakkműhely és egy cifraszoba voltak. A sakkműhelyben láthattuk, ahogy az úr pillanatnyi gyorsasággal és 30 éves tapasztalattal formálja a sakkfigurákat. Ezután a cifra szoba következett, ahol sajtos kiflikkel kínáltak minket, amik egyrészt nagyon jólestek, másrészt finomak is voltak. A cifra szobában szinte a plafonig fel volt rakva párnákkal egy ágy, mert mint ahogy az régen mondták, ez jelezte a lány családjának a gazdagságát. Rengeteg finoman kidolgozott varrott párnát, terítőket, festett tányérokat láthattunk, amik igazán ámulatba ejtettek minket.

Összességében elmondhatjuk, hogy Kalotaszeg templomtól templomig, és nem csak, VARÁZSLATOS!

Grincsek csapat: Beke Anikó, László Viola, Szántó Kriszta.

"Ne menjetek annyira közel a tehenekhez!" - túra a Vigyázóra

Az utolsó napi, pénteki programunk egy túrázás volt. Felmentünk a Vigyázó hegycsúcsra (1836 m). Nagy nehezen felkeltünk, mindenki rétegesen felöltözött, megreggeliztünk, aztán felültünk a buszokra, mivel tudtuk, hogy nem könnyű kihívásnak nézünk elébe. Bár az út nem volt a legegyszerűbb, annál inkább élvezhető volt! Felmentünk a Vlădeasa/Vigyázó csúcsra, voltunk a Fehér Kövek sziklánál és a Valul Miresei/Menyasszony-fátyla vízesésnél is. Az időjárás és a hőmérséklet egyfolytában változott - mikor rövidujjban napoztunk, mikor kabátban dideregtünk -, ahogy az útviszonyok is: vagy meredek lejtőkön mentünk le, vagy próbáltuk elkerülni a kiálló ágú fákat az erdős részektől; viszont a jókedvünk végig megmaradt. Ettünk áfonyát, mohás sziklákön ülve uzsonnáztunk, jókat beszélgettünk, rengeteg fényképet készítettünk és még teheneket is láttunk (csak nem szabadott túl közel menni)! Leírhatatlanul csodálatos volt a táj, egyszerűen elvarázsolta minket a fenyőzöld ágak és a végtelen kék ég.

Még ha egy kicsit sárosan és fáradtan is értünk haza, teljesen megérte részt venni ebben a felejthetetlen kalandban. Ha két szóval kellene jellemeznem a mai programot, talán azt mondanám, hogy "2 az 1-ben boldogság" - megcsodálhattuk a festményekbe illő tájat és eközben együtt tölthettük az időt a barátainkkal. Kell ennél több?!

KOLA-gén csapat: Fekete Krisztina, Lojewski Erika-Arina, Welter Hunor.

